

ρεν, ὅτι μία μέλισσα υπερέβαινε κατὰ τὸ βάρος δύο λαμπρῶς ἐνδεδυμένας κυρίας, ὅτι ὀλίγα γραμμάρια τιμιότητος καὶ φρονήσεως ἦσαν πολλὸ βαρύτερα παρὰ δέκα ἱατροὺς, δέκα δικηγόρους, δύο ὑπασπιστάς τοῦ βασιλέως καὶ ἓνα ὑπουργόν! Ἀλλὰ τὸ παράδοξον ἦτον, ὅτι ἐνῷ εἰς λαμπρὸς ἀδάμας ἦτον ἐλαφρότερος παρὰ μίαν πατάταν, ὅμως ὀλόκληρα ὄρη ἐκ χρυσοῦ δὲν ἤδύναντο νὰ φέρωσι τὴν ζυγὸν εἰς ἰσοροπίαν, ὅταν ἐτίθετο εἰς τὴν ἐτέραν πλάστιγγα ὁ εἰς ἐκεῖνος μαργαρίτης, «ὁ μ α ρ γ α ρ ῖ τ ῆ ς τ ῆ ς μ ε γ ἄ λ ῆ ς τ ι μ ῆ ς.»

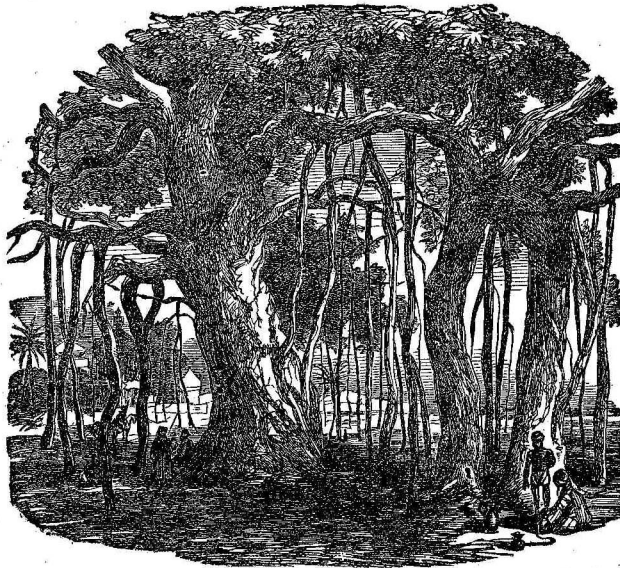
Τέλος δὲ διὰ νὰ μὴ πολυλογῶμεν, ὁ καλὸς ἡμῶν καλόγηρος ἔθεσεν εἰς τὴν μίαν πλάστιγγα ὀλόκληρον τὸν κόσμον, εἰς τὴν ἐτέραν δὲ μίαν μόνην ψυχὴν—τὴν

ψυχὴν ἐνὸς ἐπαίτου—ὅτε, ὦ τοῦ θαύματος! ἡ ζυγαριὰ τοσοῦτον ὀρμητικῶς ἔκλινε πρὸς τὴν πλάστιγγα, ἥτις ἐμπεριεῖχε τὴν ψυχὴν, ὥστε ὁ κόσμος ἀνεπὴδῆσεν εἰς τὸν ἀέρα καὶ τρυπήσας τὴν στέγην τοῦ μοναστηρίου ἔπλεον εἰς τὴν ἀτμοσφαῖραν, ὅπου εἶναι μέχρι τῆς σήμερον!

Καὶ τώρα, μικροὶ μου φίλοι, ἀν καὶ ταῦτα σᾶς φαίνονται παράδοξα καὶ ἀπίστευτα, εἶναι ὅμως ἀληθέστατα, συμβουλεύω δὲ ἕκαστον ἐξ ἡμῶν, ὅστις δὲν ἐννοεῖ αὐτὰ νὰ παρακαλέσῃ τὴν μητέρα, ἢ τὸν πατέρα, ἢ ἄλλον τινα μεγαλειτέρον του, νὰ τοῦ ἐξηγήσῃ τὸν μύθον τῆς ζυγαρῆς τοῦ φιλοσόφου καλογήρου.

Περὶ ἐργον δένδρον.

Ἡ προκειμένη εἰκὼν παριστᾷ δένδρον τι ἀνήκον εἰς τὸ γένος τῶν συκῶν, ὅπερ εὗρίσκεται εἰς τὰ δάση τῶν Ἰνδιῶν. Ὁ καρπὸς αὐτοῦ εἶναι μικρὸς καὶ ὁμοιάζει κατὰ τε τὸ σχῆμα καὶ τὸ χρῶμα μὲ τὰ ἐρυθρὰ κεράσια. Τὰ φύλλα, τὰ ὅποια εἶναι καθαρὰ καὶ ἔχουσι σχῆμα καρδίας, χρησιμεύουσιν ὡς πιάτα εἰς τὰς Ἰνδίας. Ἀλλὰ τὸ περίεργον τοῦ δένδρου τάδε



Ἰνδικὴ Συκῆ.

εἶναι οἱ κλάδοι αὐτοῦ, οἵτινες κλίνουσι πρὸς τὴν γῆν καὶ κρέμονται καθὼς σχοινία, ἕωσοῦ φθάσαντες μέχρι τοῦ ἐδάφους, ριζωθῶσιν ἐν αὐτῷ. Ἐκεῖ δὲ αὐξάνει ὁ κορμὸς αὐτῶν καὶ γίνεται νέον δένδρον, ἀναφύει δὲ νέους κλάδους, οἵτινες πάλιν κλίνουσι πρὸς τὴν γῆν καὶ ριζώνονται ἐκεῖ καὶ οὕτω καθιεῖται, ἕωσοῦ σχηματισθῇ μέγα δάσος ἐκ τῶν κλάδων τῶν, οἵτινες ὁμοιάζουσι μὲ στύλους ὑποστηρίζοντας πρᾶσινον ὄροφον ἐκ φύλλων. Ἐν ἐκ τῶν δένδρων τούτων ἠῤῥῆσεν ἕωσοῦ εἶχε τριακοσίους πεντήκοντα μεγάλους κορμούς, τρεῖς χιλιάδας δὲ μικροτέρων κλάδων, οἵτινες ἔτεινον πρὸς τὴν γῆν, ὅπου μετ' ὀλίγον ἤθελον ριζωθῇ. Οἱ κλάδοι οὗτοι εἶναι πλήρεις πιθήκων, ἀγρίων ταῶνων καὶ ποικίλων ἄλλων πτηνῶν, ὑποκάτω δὲ τῆς σκιᾶς αὐτοῦ ἑπτὰ χιλιάδες ἀνδρῶν εὐρύν ποτὲ καταφύγιον. Τὸ περιφημότερον ὅμως δένδρον τοῦ αἵματος τούτου λέγεται, ὅτι εὗρίσκεται εἰς τὴν νῆσον Κεϋ-

λάνην. Μεταξὺ τῶν κορμῶν αὐτοῦ διέρχονται δύο ὁδοί, εἰς διαστήματα δὲ ἱκανὰ ἀπ' ἀλλήλων φέρονται ὠραῖοι φοῖνικες, ὑποκάτω τῆς σκιᾶς αὐτῆς τὴν μεσημβρίαν δὲ ῥίπτει σκιὰν 23,146 περίπου τετραγωνικῶν πήχεων.

Τὸ δένδρον τοῦτο καταχρηστικῶς ὀνομάζεται συκῆ, διότι ὁ καρπὸς του δὲν ὁμοιάζει καθόλου μὲ τὰ σύκα.

ΠΟΙΚΙΛΑ.

Γαλλικὴ τις ἐφημερίς «ἡ Ἐσπέρα» ἐμπεριέχει λίαν εὐχάριστον περιγραφὴν τῆς ἀρχιδουκίσσης Χριστίνης, νέας βασιλίσσης τῆς Ἰσπανίας. Αὕτη ἔχει σῶμα λεπτοφυὲς καὶ χάριεν, πρόσωπον ἑλυστικόν, κόμην ξανθὴν, καὶ χεῖρας πολλὴ μικράς. Ἡ φωνὴ αὐτῆς εἶναι γλυκυτάτη, γνωρίζει δὲ καλῶς τὴν μουσικὴν εἰς δὲ τὴν ζωγραφικὴν, ἰδίως εἰς τὸν χρωματισμὸν τῶν ἀνθέων ἐξέχει. Ἐκ παιδικῆς ἡλικίας ὑπῆρξε πάντοτε εὐπειθὴς εἰς τοὺς διδασκάλους καὶ τὰς διδασκαλίσσας, καὶ ἐπιμελεστάτη εἰς τὰς σπουδὰς αὐτῆς. Καὶ τώρα δὲ ἀκόμη, ὅσκις ἔρχονται νὰ ἐπισκεφθῶσιν αὐτὴν αἱ πρότερον αὐτῆς διδασκάλισσαι, ὑποδέχεται αὐτὰς μὲ πᾶσαν ἐνδειξὴν ἀγάπης καὶ σεβασμοῦ, ἀμέσως δὲ σπεύδει καὶ φέρει σκαμνία διὰ νὰ ἀκουμβήσῃ τοὺς πόδας αὐτῶν ἐπ' αὐτὰ, καὶ προσκέφαλα διὰ τὸ ἀνάκλιντον. Εὐχαριστεῖται δὲ πολλὴ νὰ ἐπισκέπτηται καὶ αὕτη αὐτὰς εἰς τὰς οἰκίας αὐτῶν. Ἐπίσης δὲ τρέφει μεγάλην ἀγάπην καὶ πρὸς τοὺς παλαιούς ὑπηρέτας τῆς οἰκογενείας αὐτῆς. Ὅταν τις ἐκ τῶν διδασκάλων αὐ-